

Arrest

nr. 248 940 van 11 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ORAIBI
Vorstermanstraat 5 / A1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 september 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 februari 2020 toe op het Belgische grondgebied op basis van een visum type C.

1.2. Verzoeker diende op 5 mei 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin in functie van zijn zus, die Nederlands staatsburger is.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 30 september 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 6 oktober 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.05.2020 werd ingediend door:

Naam: L.(…) Voornamen: R.(…) J.(…)

Nationaliteit: Suriname Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…) *Identificatienummer in het Rijksregister: (…)*

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.05.2020 gezinshereniging aan met zijn zus, zijnde L.(…) A.(…) J.(…) A.(…), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (…).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- *reispaspoort Suriname (R1449428) op naam van betrokkene, afgeleverd op 14.09.2017 met visumsticker; uit de overige voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene Suriname uitreisde op 19.02.2020.*

- *familieboekje (Suriname) op naam van de moeder van betrokkene en de referentiepersoon met vermelding van beiden; dit is een loutere bevestiging dat betrokkene en de referentiepersoon broer en zus zijn: echter, louter deze vaststelling in combinatie met de aanname dat beiden in deze hoedanigheid in het verleden op hetzelfde adres hebben gewoond kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, dat betrokkenen als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouder(s), is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.*

- *kadastraal attest MI-GLIS dd. 30.06.2020 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende eigendommen geregistreerd stonden op naam van betrokkene in Suriname*

- *reserveringsbevestiging Surinam Airways (vlucht Paramaribo - Amsterdam dd. 19.02.2020) op naam van betrokkene met bijbehorende verklaring waarin een medewerker stelt dat de referentiepersoon instond voor de betaling van deze vliegticket; er werd echter geen verifieerbaar bewijs (vb. geldstorting) voorgelegd om deze verklaring te staven. Voor zover deze verklaring dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat louter deze ene betaling te beperkt is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

- *bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde dd. 22.11.2019 en 16.12.2019: deze stortingen zijn niet gericht aan betrokkene en zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

- *attest ‘bewijs van burgerlijke staat’ dd. 29.04.2020 op naam van de moeder van betrokkene en de referentiepersoon met vermelding van beiden*

- kopie van het Surinaamse rijbewijs van betrokkene

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 03.11.2011 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentie-persoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 05.05.2020 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in zijn visumaanvraag dd. 23.01.2020 haalde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan wel degelijk economische actief te zijn als ambtenaar bij het Surinaamse Ministerie van Ruimtelijke Ordening, Grond- en Bosbeheer en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in januari 2020 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Suriname voor zijn komst naar Schengen in februari 2020. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Teven, er blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon niet ten laste vielen en/of vallen van de Belgische staat, noch werd er aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert mei 2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert een identiek middel aan tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing en stelt hierbij het volgende:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering

Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

In casu is de bestreden beslissing van 30.09.2020 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd.

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de familiale band tussen verzoeker en diens zus en waarom de stukken niet afdoende zijn tot staving van de wettelijk gestelde voorwaarden.

Verder begrijpt verzoeker tevens niet waarom de aangebrachte stukken niet als voldoende stavingstukken kunnen worden aanvaard in het kader van de financiële ondersteuning die hem geboden wordt door zijn zus hier in België.

Uit de stukken die door verzoeker tijdig werden overgemaakt aan verwerende partij blijkt onder meer het volgende:

- Er is sprake van een bewezen familiale relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon. Zij is namelijk zijn zus (familieboekje Suriname).*
- Reeds in het land van herkomst was verzoekers al financieel afhankelijk van de referentiepersoon. Mevr. L.(...) maakte dan ook op regelmatige tijdstippen geld over aan verzoeker (bewijzen geldstortingen). Deze geldstortingen werden via een tussenpersoon overgemaakt (in Nederland) omdat dit gemakkelijk was voor mevr. L.(...) die op die manier via een eenvoudige overschrijving het geld kon overmaken.*
- Verzoeker zijn vliegreis naar België werd betaald door zijn zus. Om dit te staven, werd er tevens een verklaring bijgebracht door de medewerker van Surinam Airways die bevestigde dat de referentiepersoon inderdaad instond voor de betaling van de vliegreis. Verwerende partij weigerde hiermede rekening te houden en stelt thans dat dit slechts een begin van bewijs kan zijn. Zij stellen verder dat hoe dan ook deze betaling niet afdoende is om te worden aangenomen in het kader van een gezinshereniging. Doch hierbij weigeren zij, zonder reden, geen rekening te houden met de overige geldstortingen die de referentiepersoon reeds had gedaan ten voordele van haar broer.*
- Er zijn geen onroerende goederen geregistreerd op naam van verzoeker in Suriname.*

Dit blijkt uit het kadastraal attest MI-GLIS dd. 30.06.2020 dat werd bijgebracht.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt duidelijk dat verzoeker wel degelijk reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en dit nog steeds is nu hij in België verblijft.

Eenzijds blijkt dit uit de stortingen die werden gedaan door de referentiepersoon ten voordele van verzoeker (stuk 3), verder blijkt dit ook uit de vliegreis die betaald werd door de referentiepersoon (stuk 8), maar dit blijkt impliciet ook uit het feit dat verzoeker in het land van herkomst geen onroerende goederen had én slechts een inkomen had van +/-160,00 EUR per maand (stuk 6 en 9).

Het is algemeen geweten dat de Surinaamse sociaaleconomische situatie erbarmelijk is en dat de minimumlonen in elk geval niet volstaan om een volwaardig leven mee te kunnen leiden. Het is dan ook onmogelijk dat verzoeker zonder de financiële steun van zijn zus kon overleven. Toen zijn moeder nog leefde, ondersteunde de referentiepersoon ook haar omdat er een ernstige nood was aan financiële middelen om te kunnen overleven en een menswaardig leven te leiden. Uit het geheel der

omstandigheden, die gestaafd worden door de nodige stukken, blijkt dan ook ontegensprekelijk dat de referentiepersoon reeds lange tijd financieel instaat voor verzoeker.

Verwerende partij weigerde met de aangebrachte stukken rekening te houden en motiveerde haar beslissing niet naar rechte en in feite en hield hierbij tevens geen rekening met de realiteit.

Verzoeker heeft thans geen familieleden meer in zijn land van herkomst. Alle familieleden verblijven in België of naburige landen. Bovendien zijn ook de ouders van verzoeker reeds enige tijd overleden. Wie kan er thans instaan voor hem indien hij noodgedwongen dient terug te keren naar Suriname?

Ten slotte vormen verzoeker en de referentiepersoon een feitelijke gezinscel met elkaar en wordt dit als zodanig ook niet betwist door verwerende partij. Er is derhalve geen enkele reden om aan te nemen dat de aanvraag tot gezinshereniging rechtmatig werd afgewezen, rekening houdend met de wettelijke vereisten.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en tevens onredelijk tot stand gekomen.

De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de Minister rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel de wet hem daartoe verplicht.

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden aangenomen.

Verzoeker concludeert dat hij zich in deze situatie bevindt, meer bepaald werd hij ten laste genomen door zijn Nederlandse zus. Deze familiale relatie valt onder het begrip "gezin".

Waar verwerende partij stelt dat de zus niet behoort tot het originele kerngezin van verzoeker, is voor hem een raadsel en zeer kort door de bocht. Bovendien werd en wordt deze stelling ontkracht door de bijgebrachte geboorteaktes (stuk 7).

Verzoeker heeft geen enkele familielid meer in zijn land van herkomst, noch heeft hij een plaats waar hij kan verblijven indien hij dient terug te keren naar Suriname. Al zijn familieleden zijn in Europa gevestigd. Er werd geen rekening gehouden met de familiale sociale banden van verzoeker in het Rijk en met zijn middelen in het land van herkomst.

Kortom, verwerende partij heeft geenszins onderzocht wat de gevolgen zijn indien verzoeker zou terugkeren naar het land van herkomst.

Verzoeker is afhankelijk van zijn zus. Verwerende partij diende hiermee minstens rekening te houden ingevolge de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM. Dit laatste artikel verbiedt daarenboven dat een gezin van elkaar gescheiden zou worden.

Dit middel is derhalve ernstig en gegrond."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker bewijsstukken toe betreffende het inkomen van de referentiepersoon (augustus-oktober 2020), een bewijs betreffende de bijpassing van het pensioenfonds (t.a.v. referentiepersoon), een bewijs stortingen van referentiepersoon t.a.v. verzoeker, een bewijs stortingen van referentiepersoon t.a.v. verzoeker en moeder, een aankoopfactuur ledikant voor verzoeker voldaan door referentiepersoon, bewijs geen onroerende goederen verzoeker in Suriname, geboorteaktes met apostille en akte burgerlijke stand (familieband) tussen referentiepersoon en verzoeker (broer en zus), een bewijs van *Surinam Airways* betaling reis door referentiepersoon, bewijs inkomen verzoeker in Suriname en een verklaring pleegdochter gestorte gelden (Verzoekschrift, bijlagen 2-9 + 11)

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze

duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vermeldt uitdrukkelijk artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

(...)”

Zoals aangegeven in de bestreden beslissing, dient verzoeker conform artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet aan te tonen dat hij *“ten laste (...) (is) van de burger van de Unie die (h)ij wil(...) begeleiden of bij wie zij zich wil(...) voegen of dat (h)ij deel uitmaakt van zijn gezin”*.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag volgende stukken aanbracht:

- paspoort verzoeker;
- kopie Surinaams rijbewijs verzoeker;
- geboorteakte van de referentiepersoon en verzoeker (familieboekje);
- bewijs ongehuwde staat van verzoeker;
- bewijs vlucht van verzoeker met verklaring dat de referentiepersoon zou instaan voor de betaling ervan;
- stortingsbewijzen van 22 november 2019 en 16 december 2019 naar K.D.;
- kadastraal attest MI-GLIS van 30 juni 2020 waaruit blijkt dat verzoeker geen onroerende eigendommen bezit.

2.8. Verzoeker is van oordeel dat uit de neergelegde stukken blijkt dat hij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. Vooreerst wijst de Raad erop dat de familiale band tussen verzoeker en de referentiepersoon niet wordt betwist. Verzoeker weerlegt evenwel nergens de overweging dat *“deze vaststelling in combinatie met de aanname dat beiden in deze hoedanigheid in het verleden op hetzelfde adres hebben gewoond kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, dat betrokkenen als broer/zus ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouder(s), is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden.”*

Volgens verzoeker werd op basis van de stortingsbewijzen aangetoond dat hij financieel afhankelijk was van de referentiepersoon. Hij beweert thans dat deze stortingen *“omdat dit gemakkelijker was voor mevr. L.(...)”* via een tussenpersoon verliepen. Verzoekers beweringen zijn echter niet van aard om de pertinente overweging uit de bestreden beslissing te ontkrachten dat *“deze stortingen (...) niet gericht (zijn) aan betrokkene en (...) dan ook niet relevant (zijn) in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”* De Raad stelt immers vast dat deze stortingen gericht zijn aan K. D. L. en als mededeling *“levensonderhoud fam in Suriname”* vermelden. Uit deze twee bankoverschrijvingen die deze mededeling bevatten, kan niet worden opgemaakt dat de overgemaakte gelden aan verzoeker toekwamen. Ter terechtzitting verduidelijkt de aanwezige raadvrouw dat de K. D. L. de pleegdochter van

de referentiepersoon betreft, die de gelden op haar beurt aan verzoeker zou hebben overgemaakt. Verzoeker kan de gemachtigde van de minister geen onzorgvuldigheid verwijten doordat met deze *a posteriori*-verduidelijkingen of met de documenten die dienaangaande als bijlagen bij het verzoekschrift werden gevoegd (Verzoekschrift, bijlage 11) geen rekening zou zijn gehouden.

Vervolgens kan het gegeven dat een medewerker van *Surinam Airways* heeft bevestigd dat de referentiepersoon de vlucht van verzoeker in het kader van zijn toeristisch verblijf heeft betaald, bezwaarlijk als een doorslaggevend element worden aanzien om aannemelijk te maken dat verzoeker in zijn land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. De gemachtigde van de minister stelde hieromtrent in de bestreden beslissing het volgende: *“er werd echter geen verifieerbaar bewijs (vb. geldstorting) voorgelegd om deze verklaring te staven. Voor zover deze verklaring dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat louter deze ene betaling te beperkt is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”* Het betalen van een vliegtuigticket kan niet volstaan als bewijs dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Hetzelfde geldt trouwens voor de aanschaf van een bed (Verzoekschrift, bijlage 5), waarbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker die factuur niet ter beoordeling aan de gemachtigde van de minister had voorgelegd, waardoor dit geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker dient immers aannemelijk te maken dat hij afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn land van herkomst in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien, waar hij niet in geslaagd is. Het feit dat verzoeker in Suriname geen onroerende goederen bezit, betekent niet dat hij onvermogen is en zou afhangen van de ondersteuning vanwege zijn zus. Verzoeker weerlegt overigens evenmin het argument dat hij in het kader van zijn aanvraag voor een visum kort verblijf tegenover de Nederlandse autoriteiten had aangehaald *“over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om enkele maanden later te claimen dat hij onvermogen was in Suriname voor zijn komst naar Schengen”*. De economische activiteit van verzoeker in zijn land van herkomst staat op gespannen voet met zijn huidige bewering dat hij ten laste zou zijn van de referentiepersoon. Uit de beweerde erbarmelijke socio-economische situatie in Suriname of de loutere bewering dat verzoeker geen familieleden meer zou hebben in Suriname kan niet *ipso facto* afgeleid worden dat hij ten laste zou zijn van zijn in België verblijvende Nederlandse zus. Verzoeker brengt tenslotte niets in tegen de vaststelling dat niet werd aangetoond *“dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen”*. Uiteindelijk werd geen enkel bewijs voorgelegd van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon zou beschikken. Door thans in de bijlagen bij het verzoekschrift informatie aan te leveren betreffende de uitkering die de referentiepersoon vanuit Nederland ontvangt (Verzoekschrift, bijlagen 1 en 2), slaagt verzoeker er niet in een onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek in de bestreden beslissing aan te tonen. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

De gemachtigde van de minister ging bijgevolg geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van een analyse van de neergelegde stukken te concluderen dat *“(u)it het geheel van de beschikbare gegevens (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*.

2.9. De bevelscomponent van de bestreden beslissing vermeldt artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsebepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in (...) 2°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat zijn legaal verblijf in België, dat volgens de aankomstverklaring een einde nam op 19 mei 2020, thans verstreken is, waardoor de gemachtigde van de minister hem na de weigering van verblijf van meer dan drie maanden in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten diende af te leveren.

Aangaande de elementen waarmee op grond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150).

2.11. De Raad kijkt in eerste instantie na of er sprake is van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt voorts dat niet alleen de verwijdering van een vreemdeling, maar ook de toegang tot het grondgebied en de weigering om aan een vreemdeling, die reeds op het grondgebied van de verdragsstaat verblijft, een verblijfsvergunning af te leveren én zelfs de vraag of er een positieve verplichting bestaat om aan een vreemdeling een verblijfsvergunning af te leveren, door het

EHRM werden onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM (zie ECHR, *Guide on the case-law of the European Convention on Human Rights – Immigration*, 31 augustus 2020 update, p. 23-24, https://echr.coe.int/Documents/Guide_Immigration_ENG.pdf). De grenzen tussen de positieve en de negatieve verplichtingen onder artikel 8 van het EVRM kunnen niet altijd duidelijk worden afgebakend. Het komt er wel telkens op neer dat een “*fair balance*”-toets dient te worden doorgevoerd, waarbij wordt nagegaan of de verdragsstaat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds (EHRM 26 april 2018, *Hoti t. Kroatië*, §122; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, §106).

2.12. *In casu* beweert verzoeker dat de familiale relatie die hij heeft met zijn zus onder het begrip “*gezin*” valt. De Raad merkt evenwel op dat de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, maar dat dit anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen zussen en broers, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, § 34).

Zoals de verwerende partij terecht aanstipt in haar nota met opmerkingen, verschilt de voorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet betreffende “*andere familieleden*” die niet tot het ‘kerngezin’ behoren, in wezen niet van wat vereist is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Verzoeker is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij ten laste is van de in België verblijvende referentiepersoon, zodat er in zijn hoofd evenmin sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In de beslissing wordt daarom op goede gronden het volgende overwogen: “*Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.*” Noch de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, noch het bevel om het grondgebied te verlaten houden een schending in van verzoekers recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN